

Anna om in Amsterdam te komen wonen? Op den Buitenkant had ik een aardig huis in onze buurt op 't oog. Doe het nog . . . !

ALIDA.

(*met eenige angst.*) Neen . . . neen . . . niet hier van daan!

DE ADMIRAAL.

Klein-kinderen heeft u in Amsterdam toch ook. (*Zij zwijgt, maar knikt ontkenkend.*) Ik heb u de groetenis te doen van een heel lieven kleinzoon, waar U trotsch op kan zijn.

ALIDA.

(*levendig.*) Van mijn Berend?

DE ADMIRAAL.

Van mijn zoon Engel, die reeds met zijn vader voor 't Land vecht . . .

ALIDA.

Zoo . . . dat zal u plezier doen . . . Als u Berend ook eens een stootjen naar boven kon geven . . . !

DE ADMIRAAL.

Hem zag ik straks bij mijn aankomst onder 't volk slaags met de schoutendienaars — dronken!

ALIDA.

't Oude praatjen, maar 't is niet waar. Wat hebben ze er toch aan, om op dien lieven braven jongen altijd maar te hakken . . . !

DE ADMIRAAL.

Aan hem geeft u wat u zelve noodig heeft . . . aan hem hangt alleen uw hart . . . ? Arme grootmoeder!

ALIDA.

(*zenuwachtig.*) 'k Wou dat ik wat slapen kon . . . ik ben zoo moê!

DE ADMIRAAL.

Ik wou zoo graag nog een oogenblik met u praten. Ik ben altijd zoo ver van u weg; dat is mijn plicht, want ik ben in 's Lands dienst. Maar nu mag ik dicht bij u zijn . . . en 't heeft al den schijn als of ik nog ver van u af ben — Heeft u me laten schrijven? Ik ontving den brief niet.

ALIDA.

Dus uit u eigen-zelvers hier gekomen . . . ? dank u wel!

DE ADMIRAAL.

Had u me iets te zeggen . . . ? te vragen . . . ? Ik hoop van ja.

ALIDA.

De barbier zei, dat 'k harde koorts had . . .